

[Duetoft]

ret stabilt. Men den stabilitet gik åbenbart fløjten, da Fremskridtspartiet kom herind og skulle tale til de laveste instinkter i folk.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg tror, jeg kan svare forholdsvis kort. Det manglede også bare andet, siden Folketinget har diskuteret dette problemområde siden i formiddags.

Hr. Nyrup Rasmussen havde det synspunkt, at den forudgående lange debat har skabt nogen afklaring, og det er jo altid glædeligt. I hvert fald har den gjort det på ét punkt. Hr. Nyrup Rasmussen siger, at Socialdemokratiet anlægger den vurdering, at i perioden fra 1982 til 1988 er spændet mellem dagpenge og løn vokset, og den vurdering slutter jeg mig til. Herom hersker ingen tvivl. Vi har stadig en af verdens bedste dagpengedækninger, men spændvidden er i dag større, end den var i 1982. Det er bevidst. Det har regeringen ønsket, og det har regeringen kunnet skaffe flertal for her i Folketinget. Vi mener, det var en klog politik, men det kan man selvfølgelig være uenig om, og det er vi uenige om.

Debatten i dag drejer sig om noget andet, den drejer sig om de kommende år. Det er karakteristisk, at Socialdemokratiet beskæftiger sig med fortiden og vi ser fremad.

Det drejer sig om, hvad vi kan vente af lønudviklingen i de næste to år, i overenskomstperioden. Det er udgangspunktet for de lovforslag, som er fremsat. Og beregningerne peger jo altså på, at pensionister formentlig vil få en realindkomstfremgang på 1-2 pct.

Heroverfor står, at lønmodtagerne formentlig vil opleve en svag reallønstilbagegang – man siger ca. 1 pct. – og dagpengemodtagerne vil få et mindre fald i reallønnen end lønmodtagerne. Sådan ser det ud.

Jeg fastholder, at det er fornuftig politik at lægge an til, at udviklingen, når vi taler om realindkomst for overførselsindkomstmotagerne, forløber nogenlunde parallelt med udviklingen på lønmodtagerområdet.

Så siger hr. Nyrup Rasmussen, og det kommer ikke bag på mig, at han ikke har hørt en eneste lønmodtager forlange, at overførselsindkomsterne ikke må stige mere end lønningerne i de næste to år.

Nu ved jeg ikke, hvor mange lønmodtagere hr. Nyrup Rasmussen har haft stunder at møde

og tale med, men det kan jo ikke forundre, at når man sådan snakker med lønmodtagere, så møder man nok ikke nogen af dem, som udtrykkeligt gør én opmærksom på, at de skulle forlange, at overførselsindkomsterne ligger på linje med lønningerne; det kan jeg da godt forstå. Jeg kan også godt forstå, at fagforeningsledere ikke lægger vægt på at fremhæve det. Men alligevel, hvis vi gennem en årrække kom til at opleve, at overførselsindkomsterne steg kraftigere end lønningerne, så er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, at det ville blive en inspirator for uønsket lønglidning. Det er vigtigt, at der er harmoni på de forskellige indkomstområder, og det mener jeg regeringens forslag vil sikre.

Så vil jeg sige til sidst, at efter min opfattelse indtager Socialdemokratiet i dag et standpunkt, partiet ikke ville kunne have, hvis partiet var i regering. Det er nok også derfor, de ikke er det og heller ikke bliver det en tid fremover.

Jeg vil blot sige om dagsordenen, at den fastslår jo, at der ikke for tiden her i Folketinget er et flertal bag regeringens to lovforslag. I dette er intet overraskende. Det vidste vi jo nok alle, før debatten tog sin begyndelse i morges.

Derefter siger dagsordenen, at der kan forhandles om indførelsen af en ordning, som, når vi snakker regulering, tager udgangspunkt i indkomstudviklingen, årslønningerne, og det synes regeringen er fornuftigt. Det er principielt det samme sigte, vi har sat fokus på med vore to lovforslag.

Når dagsordenen vedtages, betyder det, at dette problemområde stadig er på den politiske dagsorden og er et væsentligt tema at drøfte i de kommende måneder, og ud fra det synspunkt vil jeg opfordre til, at også regeringspartierne folketingsgrupper stemmer for dagsordenen. Der er ingen grund til andet. Så har vi her et forhandlingstema, som vi roligt og sagligt og grundigt kan tage fat på, når øjeblikket er inde.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg forstår på statsministeren, at regeringen også vil stemme for den foreslåede dagsorden, og derfor føler jeg anledning til at få afklaret, hvor langt regeringen efter statsministerens mening vil være bundet af den dagsorden. Det, jeg tænker på, er, at jeg var ordfører tidligere på dagen i spørgsmålet om ændringer af finansloven, altså bl.a. de reguleringer af dagpengesat-